

άδειες κινήσεις, τις έσωπερικές τοπές τοῦ μανδύα του.

Άγωνία κατέλυθε τὸν Σαιμπριάκ. Κρύος ίδρως τὸν έλουζε. —Νὰ το! φώναξε ἐπιτέλους ὁ Πρασινάδας, θάσοντας τὸν πολύτιμο φάκελο μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι, μὲ μιὰ σπλική χειρονομία.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πῆ περισσότερα. Ο βαρώνος ρίχτηκε καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ φάκελο, ὅπως ἔνα πεινασμένο δρινὸ ἄρπαλε τὴ λειά του.

Σώπασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' οἱ δύο.

Ο Σαιμπριάκ συλλογίζοταν τὸ μέλλον του καὶ τὸν ἔπιανε θιγγός. Ἀξαφανίσθησε σ' ἔνα τευκικὸν γέλιο. Ξανακύτταξε θιγητὸς τὸ γράμμα, καὶ διάσανε χαρούμενος τὴ διηγήσην τοὺς ποὺς τῇ Μεγαλειότατῇ Βασιλίσσῃ. Ἡταν τὸ γράμμιο τοῦ ἐκλαμπροτότου, τὸ γνώριζε. «Ἐθεπε τὴν πλατεῖα κόκκινη σφραγίδα μὲ τὰ οἰκόσημα τοῦ Ρισελίε καὶ χαρούμενοίσι.

Ο Πρασινάδας πιανότας ἀπὸ τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀπὸ τὸ σκανινό του, κι' ἐλεγε:

—Σφραγίδα ἀλήθεια ποὺ τὴν ἔχει!... Σάν τάλληρο!... Κυττάχε... Πιάνει δλο τὸ τραπέζι!... «Ἀπλώνεται σ' δόλκαλο τὸ Παρία!... Τώρα σκεπάζει δλὴ τὴ Γαλλία, κόκκινη σᾶν...

—Σάν τι: πήρατε δ Σικιπριάκ;

Ο Πρασινάδας ἐκάγχισε βλακωδῶς καὶ εἶπε:

—Σᾶν... κρασι!...

Καὶ γέρνοντας ἄργα-ἄργα τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀποκομῆθηκε.

—Κόκκινη σᾶν αἴμα! σκέφθηκε δ βαρώνος.

Κι' ἀρχις τώρα νὰ περιεργάζεται τὸν φάκελο, μὲ τρεμάμενος χέρια. Τὸν ἔθετε πραγματὶ άγγιγτο, δπως τοῦ εἶχε πῆδε ο Πρασινάδας. «Ανοίκε, τέλος, τὸ ρούχο του καὶ ἔκρυψε τὸ τρομερὸ γράμμα, μέσα στὸ στήθος του. «Υστερα σηκώθηκε ἐκρέμαστε τὸν μανδύα του, τὸν ἔρριξε στοὺς δύμους του, καὶ κύπτασε τὸν μεθυσμένο ποὺ κοιμάτων καὶ ροχάλιε.

—Δέν θά ἔκανα σχῆμα, ἀν μαχάριανα σύντονο τὸν προβοτή, σκέφθηκε ὁ κακούργος βαρώνος. «Οπως προδώσεις τὸν Μωλούτη, μπορεὶ νὰ προδώσῃ καὶ μένα... Είναι ἐπικίνδυνο ζω... ΑἽς φύγε καλυτερα ἀπὸ τὴ μέσην...»

Καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ δυστυχισμένο Πρασινάδα, ποὺ τὴ στιγμὴ ἔκεινη, παραμιλούσει κι' ἐλεγε:

—Τὸ τάλληρα μου!... Τὸ χρυσα μου τάλληρα!... Τὸ γράμμα τῆς Βασιλίσσας!...

«Ἄλλη» ὁ αἵμοδόρος Σαιμπριάκ δέν ἔχεις καρό.

Τράβηξε τὸ μαχαίρι του καὶ μ' ἔνα χαρούμενο καὶ γοργό κίνημα, τὸ ἐμπίπε στὴν πλάτη τοῦ Πρασινάδα!

Ο μεθυσμένος ὑπέρρητης οωριάστηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ βγάλῃ χνά.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἐπεκράτησε νεκρικὴ σιγή στὸ ίδιο αὔτερο δωμάτιο τῆς νυχτερινῆς ἔκεινης τασθένας. «Υστερα, δ Σαιμπριάκ έσκυψε καὶ κύτταξε τὸν Πρασινάδα. «Ηταν ἔνας

σκοτεινὸς ὄγκος μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἴματος, ποὺ δλούσενα ἀπλωντάν κι' ἔθαψε τὸ πάτοιμα. Κάτι ἐλαύπτει διάστοιο διάπάνω στὸν Πρασινάδα: «Ηταν τοῦ Σαιμπριάκ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔμενε καρφωμένο στὴν πλήγη!...

«Ωπισθοδρόμησε τότε ὁ ἀθλιος Σαιμπριάκ, ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, φρόντισε νὰ τὴν έσανακλείσῃ καλά, καὶ εἶπε στὸν κάπελα ποὺ ἔτρεξε κοντά τοῦ.

—«Αφοσία μέσα τὸν μεθυσμένο σύντροφο μου... Κοιμᾶται... Λίγον τὸν ἔπινήσεται... Αφήστε τον στὴν ἡσυχίαν του διὰ τὸ πρωΐ... Κτι νά... πάρτε γιὰ τὸ δωμάτιο ποὺ κοστάσει διό τὸ τάλληρα κι' θλάσ δύο δάκρυ, γιὰ νὰ μήν τὸν ἔνοχλησεται...»

—Αφοι εἶναι, ἀπάντησε μὲ γαστρὰ ὁ κάπελας, ήταν τὸν ἀπόκηστα διάστοιο τὸν ἔπινήση ή σάλπιγγα τῆς δευτέρας παπούσασι!...

Ο Σαιμπριάκ διατρίχισε. «Εροιεις μιὰ λακή Βιαστική πατιὰ στὴν πόστα τοῦ νεκρικοῦ ἔκεινου δωματίου, κούνησε συλλογιμένος τὸ κεφάλι του, καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μοιραία τυθίσινα...»

Πήρε τώρα τὸ δόδιο ποὺ θὰ τὸν ἔσγαχε κατ' εὐθεῖαν στὸ μέγαρο τῆς Βασιλικῆς Πλατείας.

«Εκεὶ ὁ κασιδίνιος μὲ τὸν ἔνοχο μέρα, περιμέναν δινυπόδιοντας τὸν Σαιμπριάκ, ἀπὸ μέρας σὲ μέρα.

Άμεως, λοιπόν, μολις παρουσιάσθηκε ὁ κατάσκοπος, τὸν ὀδήγησαν στὸ νοσαφεῖ, ὅπου δ ἐκλαμπρότατος, ἀπὸ πουσιόθησι τοῖς, δηγυπτώνησε ἀκόμη, προσεύνοντας τὸν ἀπεσταλμένο του.

Ο Σαιμπριάκ, διχώς νὰ πῇ λέξι, πήγε κοντά στὸν κύριο του,

γιανάτισε μὲ τὸ ἔνα πόδι, έσκυψε τὸ κεφάλι του ἀπὸ σεβασμό τόχα, καὶ τοῦ διπλωσε τὸ δεξιὸ του χέρι, στὸ ὅπιο κρατοῦσε τὸ γράμμα.

«Ενοιώσε τότε τὸν ἐκλαμπρότατο νὰ τοῦ ἀρπάζῃ τὸν πολυπόθητο φάκελο ἀπ' τὸ χέρι, μὲ λαχτάρα. Μὰ δὲν τὸν ἄκουσε νὰ τῇ οὔτε λέξι, καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῆ τοι συμβαίνει. Εἰσει τὸ Ρισελίε κίτρινο σὰν δέρρωστο καὶ σκέφθηκε:

—Θά πεδάνη, καὶ καύμενος, ἀπὸ τὸ χαρά του!... Τόσο πολύ, λοιπόν, τὸ φοβόταν αὐτὸ τὸ γράμμα;...

Καὶ φώναξε :

—Σεθασμιώτατε! Ο καρδινάλιος δέν του ἀπαντούσε. Είχε κολλήσει τὰ μάτια του στὸ γράμμα, ἔτι αιτίας τοῦ ὅπιού τόσον καρό ύπεφερε... Τί τρομάρει, τι ἔξινάτια, τι φριχτά δινειρά δέν τοῦ είχε κοστίση στὸ φάκελος στότις;

Τὴ στιγμὴ ἔκεινη, δὲν τοῦ τάραχτηκε καθόλου. Αντιθέτως ἔσαψε τὸ γράμμα, ἔτι πεπλέσας τὸν τάραχτηκε καθόλου. Ο φάκελος γιάλιστρος ἀργά-ἀργά ἀπὸ τὰ δάγκυλα του πάνω στὸ τραπέζι... Ξανάρθε μώρα το χρόμα στο μάγουλά του, καὶ μίλησε τέλος, γιὰ νὰ ρωτήσῃ ψχωρὸ τὸν κατάσκοπο:

—Τὶ στοιχίσε αὐτὴ ἡ ἐνέργεια σας;

—Μιὸς ἀνθρώπινης χώρη, σεθασμιώτατε!...

Ο Ρισελίε δέν τοῦ τάραχτηκε καθόλου. «Αντιθέτως χάρηκε, κι' ἔρριξε στὸν πιοτὸ του δύναλο μιὰ θριαμβευτικὴ ματιά. Μὰ ἡ ματιὰ αὐτὴ ἦταν ἔνας θωμασμός πρὸς τὸν ίδιο τὸν ἄειδο του. «Ηταν σὰν νέλεγε: Ξέρω νὰ διαλέγω κατασκόπους!

—Ζωτε σκοτώσατε έναν αιθρώπο! είπε ἡ λίγη δ καρδινάλιας.

Κι' ὁ Σαιμπριάκ ἀντὶ νὰ πάπαντηση, κατέθασε πατεινά τὸ κεφάλι του, ἄνοιξε τὸ μανδύα του, καὶ ἔδειξε τὴν δέσμειαν θήκη τοῦ μαχαιριού του. Μὲ τὴν εὐχειρίδιο τὴν κίνηση, καὶ στολιστὴ λαβὴ θά κοτύσει τὸν λάχιστον δυο χιλιάδες ταλλήρων.

—Πάρτε το! εἶπε ἀπλούστατα στὸν κατάσκοπο.

Καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε :

—Σκοτώσατε τὸν Τραγκαθέλ, τὸν ἀνθρώπο ποὺ είχε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ;

—Οχι, ἐκλαμπρότατε! ἀπάντησε ο Σαιμπριάκ, ποὺ είχε κιόλας ἐκτιμήσει, μὲ μιὰ γοργὴ καὶ ἀφελὴ ματιά το πολύτιμο μαχαιρί.

—Κι' ούμας δ Κορινιάν, δταν τοῦ ἐπιτέθησαν καὶ τοῦ πήραν τὸ γράμμα, αὐτὸ τὸ δνιματα δικούσει...

—Α, σ! σκέφθηκε δ βαρώνος. Τὰ δανεικὰ δινύματα τῆς ληστοσυμμορίας τοῦ Πρωσινάδα!

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνή, εἶπε :

—Έκλαμπρότατε!... «Ούτε διαγκατέθηλε στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, οὗτο δο Μακούνι. «Οσο γι' αὐτὸ πορων δέν ἔχει σεβασμόσα... Μόνο σ' ἔνδις ἀνθρώπου τὸ χέρια περιήθη τὸ γράμμα αὐτὸ. Μὰ δ δινθρωπὸς αὐτὸς δέν βρίσκεται πειά διάμεσα στοὺς ζωντανούς!...

—Καὶ ποιὸς είνε αὐτὸς: ρώτησε μὲ περιέργεια δ καρδινάλιος.

—«Ενας νεκρός! ἀπάντησε δ φονής, ποὺ είχε μαχαιρώσει τὸν Πρωσινάδα!

Ο Ρισελίε κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν κακούργο, κι' ἀπόρτησε γιὰ τὴν τόση του λεπτότητα!

Ο βαρώνος δόπιοι σκεπτόταν πώς δεν τοστασε διάποτε πολύ στὸν πολυτόποτο, διάποτε τὴν έστια τοῦ πρωτέοντος, ἀφοῦ πρὶν τὸν ἀποκτήνωσε μὲ τὸ κραοὶ ποὺ τὸν ἔγειλασε νὰ πη.

—Τὰς λοιποὺς ἔτσι, εἶπε δ καρδινάλιος. «Αλλάδ μοῦ ἔγυνετο ποτὲ τοὺς κανεῖς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνθρώπου ματοῦ...

—Σεθασμιώτατε! φώναξε δ Σαιμπριάκ γιὰ νὰ τὸν διακόψῃ. Μόνο δ εύγενης αὐτὸς εἶδε τὸν φάκελο... Δὲν είχε οίκογενεια... Και τώρα πέθανε κι' αὐτὸς!...

«Λαμπτά! σκέψηται δ Ρισελίε. «Ηταν εὐγενής... Θά μάθω λοιποὶ ἀργούτερα τὸ δινύμα του...»

Καὶ πρόσθεσε :

—Σαιμπριάκ!... Δὲν σᾶς κούθω τὰς είναι πολὺ εύχαριστημένος ἀπὸ σᾶς!... Σας έβωας ἀπόψε ἔνα δηλό, ποιο χασχόμενος γιὰ μένα... Θά δικούσετε ασπριο καὶ τὴν ποσούδασιά μοιόθι πού σᾶς ἐπιφύλασσα...

Ο Σαιμπριάκ ἔψυγε, γεμάτος περηφάνεια, καὶ κάνοντας

τρελά δνειρά γιά τό μέλλον.

"Όταν βγήκε από τό μέγαρο, θρησε νά προχωρή στή Βασιλική Πλατεία με βήμα γοργό, κουνώντας απότομα τά χέρια του, γιά νά δίνη δουλειά στά έρευνέμενο του νεύρα. Τού ήρθε τότε στό νού ή σκηνή τού σκοτωμού. Είδε μέ τή φαντασία του τον σωριασμένο καταγής Πρασινάδα, μέ τό φονικό μαχαίρι στήν πλάτη, άναμεσα στά σίματα, και τόν πήραν τά γέλια!

"Ο καρδινάλιος, μάλις δι Σαμπτριάκ έφυγε και τόν δάρησε μόνο στό γρυφείο του, έτρεξε κι' έκλεισε τήν πόρτα μέ τους σύρτες. Είδε ύστερα πώς τά παράθυρα άλλα ήσαν κλειστά, μέ κατεβασμένες τίς κουρτίνες, βεβαιώθηκε πώς δέν μπορούσε τόν δημάτη άνθρωπο, και πήρε από τό τραπέζι τό γράμμα— τό γράμμα του!

Τό άνοικε κι' άρχισε γά τό διασθάζη και νά τό ξαναδιαβάζη.

—Πάρι συνέθη νά γράψω έγώ μά τέτοια επιστολή!... μωρούριζε μόνος του... "Έγω;... Έγω νά γράψω ένα γράμμα σάν κι' μύτο!..."

Και τώριξε, απότομα, μαζί μέ τό φάκελλο στή φωτιά τού τζακιού.

Αναστέναξε κατόπιν από τά βάθη τής καρδιάς του, σάν τόν κατόδικο πού τού δίνουν χάρι και βγάνει από τή φυλακή, και ξαπλώθηκε στήν πολυθρόνα του απόκαμμένος!...

Τό πρωί, πήγε γιά τό καθημερινό τους συμβούλιο ό πάτερ "Ιωσήφ. Είδε τόν καρδινάλιο ζωρό, μέ λαμπερά μάτια, γεμάτο σφρίγυς, μέ τό κεφάλι ψηλά, και κάτι κατάλαβε.

—Δέν φθισταί πειά αύτός! σκεπτόταν δι παμπόντης ήγουμενός,

Και ρώτησε κουπότονά :

—Τί σάς συγχαίνει, έκλαμπρότατε;

—Α, τού δάπαντης δι έκλαμπρότατος. "Ηρθε τώρα και ή σειρά της!... Άπο δώ κατέρα πέρα τήρη τρέμη αύτή!... "Η Βασιλίσσα! Θά τήν κάνω νά σκύψη τό άγερωχο κεφάλη της! Ναι, ή "Αννα ή Αύστριακή θά πληρώη άκριθα τήν περιφόρνιο της πού μού δείχνει... Κι' άκριθερα τίς τρομάρες πού δοκίμασε έξι ατίτια της.

—Και τό γράμμα: ρώτησε ό δυσκολόπιστος καπουκίνος.

—Βρέθηκε τού δάπαντης θρησκευτικά δι καρδινάλιος.

—Δείξετε μου το!

—Η φωτιά τό έκανε στάχτη! Ο ήγουμενός κατασύρισε.

Σκέθηκε γιά μά στιγμή μήν τυχόν δι καρδινάλιος ήσαν νά φυλάξη τό τόσο έπικινδυνό έκεινο γράμμα, άλλ' άφησε εύθυς αύτή τή σκέψη και είπε:

—Έκανεται λαμπρά πού τό κάιματε... Είστε πειά έλευθερος..

Μπορώ τώρα νά σάς συγχαρώγια τήν ψυχραϊσμού πού δείχνει δόλο αύτό τό διάστημα!... Έγω

και υπέρρευσμούς δταν σάς έθελεις νά φάνεστε ψυχραϊμούς απέναντι σ' δλούς..

—Υπήρχεται, έκλαμπρότατος, δέλτη στάχτης...

—Ναι! δάπαντης δι μέριο στό καινούργιο σας μέγαρο;

—Ναι! είπε και πάλι δι έκλαμπρότατος, μέ βαθν στεναγμό.

—Και θά ξαναρχίσεται τήν έπιθεσιν ήσαντον τής Βασιλίσσης!

—Ναι! ξαναεπίτε δι Ρισελιέ, μέ αποφασιστικότητα πού φανέρωσε όλο τού τό πάθος.

Τού έψηκε τότε τό χέρι δι ήγουμενός, λέγοντας:

—Ο καλύτερος τρόπος γιά νά τήν κατακτήσετε, είνε νά τής απόδειξεται πώς έχετε τή δύναμη νά τή συντίμευτε... Δεν έξειμησε τή λατρεία πού τής προσφέρατε, θά θαυμάσης δώμας τήν ισχύ συς, και θά σάς άγαπηση!... Μά είνε πειά καιρός νά φανήγεται σκληρός κι' αμειλικτος...

—Σάς τό είπα, ψυχρός δι Ρισελιέ, μέ μεγάλη μου λύπη. Θέλω νά τή δια ταπεινωμένη... Ναι μού ζητά γάρι και ξλεος...

—Έμπρός λουπίτον! φάνας θαρρετά δι πάτερ "Ιωσήφ. "Άμα θα νικήσεται τήν "Αννα τήν Αύστριακή, θά γίνετε μαζί και κύριος τού βασιλέως!... Θά μπορούσε τότε νά βάλωμε σ' ένέργεια τό τεράστιο έργο πού διανάθασε... Άφοι μποκεφαλίσουμε τούς εύγενεις, και ξένωσμουμε τούς ούγγενότους, μέ είστε δι δρχοντας τούς θασιλείους δλου!... Θά μάς είνε ενόκιο κατόπιν νά καθυτοτάξουμε τούς έχωτερικούς έχθρους.. Κι' δτων μαράχαι και στρατηγοι θά γονατίζουμε μπροστά σας, θά σκέπτεσθε πώς αύτοι είναι σκέπαντι σας, απέναντι σέ μας, τόν ταπεινό καπουκίνο!... Ναι, άρρατος έγώ, θά κυθερών δι πέλλι μου τόν κόσμο!

—Άλλ' δι μετρημένος και φρόνιμος κατά τά άλλα ήγουμενός

ένοιασε τόν άτελειωτο κατήφορο, στόν όποιο είχε μόνος του παρικουρθή, και σώπας απότομα...

—"Ας πρωτεξιπάσουμε τό ζήτημα τής Βασιλίσσης, είπε σέ λίγο, συγκρατημένα και ψυχρά. Τά πρώτα σας χτυπήματα θά είνε γιά τά ζωτανά της προπύργια.. Τήν πργκήπησσα Κονδή, την δούκισσα Σεβρές, τόν Βαυρών, τάν Βανδόμ, και τόν δουκά Ντανζόν.. Πρώτη έρχεται ή πργκήπησσα Κονδή.. "Ας άρχισουμε δι' αυτή.. "Όχι μέ έσσορια ή καταδίωξι τέτοια πού νά έτεγειο τήν Αλέκη.. Θά τής άποσπάσετε άπλωστα τό μαχαίρι πού βαστά στά χέρια της, και τό όποιο διευθύνει διότου αύτη θελει.. Τό μαχαίρι της, είναι κι' αυτό ζωτανό!.. Τό διότου τού είνε 'Ορνανό.. "Εάν μπορεστε αύριο νά συλλάβετε τόν 'Ορνανό, ή πργκήπησσα θά θρεθή άφωταλισμένη.. Κι' αμέσως θά λοινούσθη κι' ή Βασιλίσσα.

—"Ο 'Ορνανό, είπε δι Ρισελιέ, είνε συνωμότης.. Τό δινομά του άναγραφεται στόν 'Ερμηρό κατάλυμά μου!...

—Συνωμότης ή δχι, πρέπει νά φύγη από τή μέση, αυτό μόνο μάς ένδισφέρει...

—Ο στρατάρχης 'Ορνανό δι φυλακισθή αύριο, είπε δι καρδινάλιος.

Ο άρχηγός τών καλογήρων χαμογέλασε και ψήφισε τό χέρι του. Ο καρδινάλιος έσκυψε τό κεφάλι του γιά νά δεχτή τήν εύχαίσια.

—Ναι, σκέθηκε τότε μ' έγωσιμό δι πάτερ "Ιωσήφ. Σκύψε και εύλη.. "Αφού από μένα δημιουργήθηκε, πρέπει νά σκύψης μπροστά μου».

—Οταν δι ήγουμενός έφυγε, ή καρδινάλιος, βιθισμένος σε σκέψη, έλεγε:

—Θορυβαί μην τυχόν δι πάτερ 'Ιωσήφ μου γίνη στό τέλος έπικινδυνός!... Δεν μού κινέρεσαν τά λόγια του.. Δεν έξετάζω δι τά μέτρα πού ίποδεικνύει είνε περίπλοκα δι όχι.. Αυτά δέ πέραν άσφαλώς τό ποθούμενο αποτέλεσμα.. 'Αλλά ποιές, έπειτα, θά μ' απαλλάξη μένω από τόν καπουκίνο μάτων!..

—Και λίγο άργυρότερα, πρόσθεσε:

—Μπά!... Τώρα πού γλωττώσα από τίς συνέπειες τίς διπάνες μπορούσε ίνχη τό τρελλό έκεινο γράμμα μου, δέν λογαριάζω κανεναν!... Νοιώθω τώρα πώς ζω... Αισθάνομαι δι τίς έχω δύναμι.. Ο ούρνος καθάρισε για μένα.. 'Ο Σαμπριάκ θά παντρεύτη την 'Ανναδιά, και τά τη σκοτώσω.. "Οσο γιά τόν Τραγκασθέλ και τόν Μωλούνι..

—"Αρπαξε τότε και χτύπησε δινάγκωντα τό κούδουνι:

—"Αν είνε έξω δι Ρασκάκι, μέ τόν Κορινιάν, μέ μού τούς φέρεται διμέως, πρόσταξε τό πασσοφόρο κλητήρα του.

Θά ήταν παραπάνω από μιά ώρα πού ού διό γνωστοί μας

κατάσκυποι βρισκόντουσαν έκει, πριμενόντας τά τούς καλέση

δι έκλαμπρότατος, "Επαρτή την Ρασκάκ-Κορινιάν, ή δοίας είχε διανούσταθη γιά τή άσακαλώνη τό σπίτι δι πού κινέρεσαν δι Μωλούν και δι Τραγκασθέλ, δέν είχε άκομα κατορθώσει τίτοτε. Τά στολισμένα μέ διπένδιμους κεφάλια τόν άδιρεών συνεταίρων, φανέρωνταν πώς και πάλι ο διό κατάσκυποι διχάζεις και διλέγεις.

Ο Κορινιάν πού είπε γιατί έκανε έναν απότομων στολή ίππου, έλεγε τώρα στό Ρασκάς:

—Ναι, άθλιε κατάσκυπο! με τά τρία πόδια!.. "Η άναγκη θά μέ κάνη νά πώ ψέματα δι έχεις θαυμαστή ίδιοφυία γι' αύτη τή δουλειά.. Πώς πρέπει νά μείνης μόνος ώς τό τέλος, δίχως ν' άναμπηθή κανένας άλλος.. Και πώς βρήκες τά λχη τής 'Ανναδιάς ντε Λεστάρι.. Ήξες τίτοτα" άλλο, γουρούνι;

—"Όχι, άθλιε κατάσκυπο! τόν άπαντούσε δι Ρασκάς. Είμαστε συμφωνούντο!.. Θά πώ κι' έγώ διένε μπορεστούσαν δι έκλαμπρότατος αύριος είσαι δι άσακαλώνης, δχι μόνο τό σπίτι τού Τραγκασθέλ, άλλα και διλών τόν φίλων του..

—Σώπασε τώρα, τού ψιθύρισε δι Κορινιάν. "Ερχεται δι κλητήρας.. Μάς ζητάει δι Ρισελιέ..

—Πάμε, κακούργη καλόγερε, πάμε! μουρμούρισε δι Ρασκάς.

Μπήκαν στό γραφείο τού Ρισελιέ. Και σκύψωντας τά κεφάλια τους μπροστά στόν καρδινάλιο, άγριοκόπταζε κρυφά δι έμας τόν τούν πάθος.

—"Ω, ω! φώναξε δι Ρισελιέ, Τραματισθήκατε λοιπόν κ' οι διό!

(Ακολουθεί)